

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119202873
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119202873.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a Mgr. Miloša Koleka, v spore žalobkyne: L. Y.Ž., O.. XX.XX.XXXX, V. Č. X. XX, XXX XX F., právne zastúpená JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36234176, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47234679, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 200 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 32Csp/34/2019-75 zo dňa 17.07.2019 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prvoinštančnému súdu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:
I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 200 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. Žalobkyňa má n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 3, 5, § 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a ž 3, § 53 ods. 5, § 107 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len Občiansky zákonník).
V odôvodnení uviedol, že Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 12Csp/136/2017 zo dňa 10.04.2018, v ktorom sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 222,57 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 29.10.2016 do zaplatenia. Zároveň priznal žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 9Co/103/2018 - 89 zo dňa 15.11.2018 potvrdil predmetný rozsudok ako vecne správny. Z odôvodnenia rozsudku sp. zn. 12Csp/136/2017 zo dňa 10.04.2018 vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyňi na základe zmluvy o úvere č. 60OU 10105 G zo dňa 09.06.2015 spotrebiteľský úveru vo výške 3.000,- eur, s úrokovou sadzbou 22,09 %, RPMN vo výške 24,7 %, odplatom 22,09 %, priemernou hodnotou RPMN 16,33 %, pričom celkovo mala žalobkyňa zaplatiť žalovanému sumu 5.013,- eur v 60-tich mesačných splátkach po 83,55 eura. Termín konečnej splatnosti bol uvedený 60. mesiacov od poskytnutia úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Žalobkyňa doposiaľ zaplatila 3.222,57 eura. Prvoinštančný súd po preskúmaní zmluvy zistil, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru. Lehota splatnosti je určená len všeobecne 60-tým mesiacom a 15-tým dňom v poslednom mesiaci, čo je v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, zmyslom ktorého je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. Z tohto dôvodu považoval úver za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ, čo viedlo k dôvodnosti uplatneného nároku o zaplatenie sumy 222,57 eura.
Vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy.

Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku sp. zn. 12Csp/136/2017 zo dňa 10.04.2018 žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky vyplývajúce jej z ust. § 53 ods. 1-3, 5 Občianskeho zákonníka § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná tým, že dodávateľ sa nachádza vo fakticky výhodnejšom postavení z hľadiska jeho vyjednávacej sily a úrovne informovanosti. Súd preto považoval nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 eur, ktorú žalobkyňa požadovala, pričom vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc časový aspekt závadného konania žalovaného. K porušeniu spotrebiteľských práv došlo v dôsledku neuvedenia všetkých náležitostí úverovej zmluvy v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľka sa musela svojich práv domáhať na súde, pričom v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia bola úspešná. Uplatnená výška primeraného finančného zadosťučinenia je porovnateľná so sumou, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Prijatím peňažných prostriedkov veriteľom, na ktoré nemal nárok došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobkyne a tá bola nútená podať žalobu na súde. V prípade, ak by neiniciovala konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12Csp/136/2017, nedomohla by sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 222,57 eura.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP) .

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Uviedol, že predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu, ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Žalobca sa obmedzil na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., čo nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa. Namietal aplikáciu inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia a ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., že spotrebiteľovi žiadna škoda nevznikla. Naopak získal výhodu bezúročného a bez poplatkového úveru.

Vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na judikatúru Krajského súdu v Prešove a uviedol, že iná ujma, ako tá čo bola nahradená v konaní sp. zn. 12Csp/136/2017 nevznikla a žalobca ju v žalobe ani neuviedol, ani inak nešpecifikoval. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne, aby rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietá a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

3. Žalobkyňa sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadřila.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP a *contratio*, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 ústavy. Odôvodnenie rozhodnutia je tou časťou, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zákon stanovuje zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP) tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť, spravodlivosť. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Je nevyhnutné, aby text odôvodnenia nebol len popisný a formálny, ale aby naopak obsahoval jasné a logické argumenty, ktoré sú konzistentné a navzájom si neodporujú.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia a uplatnenými odvolacími námietkami, odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, lebo výška priznanej náhrady primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 eur nie je preskúmateľná. Odvolací súd nespochybňuje základ nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V tejto časti

odvolací súd nepovažoval uplatnené námietky vznesené žalovaným za dôvodné. Je nesporné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12Csp/136/2017 žalobkyňa úspešne uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 222,57 Eur. V odôvodnení rozhodnutia č.k. 12Csp/136/2017-56 zo dňa 10.04.2018 súd konštatoval, že: „V konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol žalobkyni na základe zmluvy o úvere zo dňa 9. 6. 2015 spotrebiteľský úver vo výške 3.000 EUR. Zmluva obsahuje údaj o počte splátok 60, výške mesačnej splátky 83,55 EUR, RPMN 24,70 %, ročnú úrokovú sadzbu vo výške 22,09 %, priemernú hodnotu RPMN 16,33 % a v celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom vo výške 5.013 EUR. Po preskúmaní zmluvy o úvere súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba určením všeobecne 60. mesiacom a 15. dňom v poslednom mesiaci, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Súd akceptoval len túto námietku žalobkyne vo vzťahu k predbežnému posúdeniu, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkový podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo bez ďalšieho na viedlo následne k dôvodnosti uplatneného nároku o zaplatenie sumy 222,57 EUR (3.222,57 - 3.000). Suma 222,57 EUR predstavuje na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovaný získal plnením bez právneho dôvodu, nakoľko súd úver posúdil ako bezúročný a bezpoplatkový. Súd prvej inštancie správne uviedol, že došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv a prijatím peňažných prostriedkov, na ktoré žalovaný nemala nárok, došlo k zásahu do jej majetkovej sféry a preto bola nútená za účelom ochrany svojich práv podať žalobu na súde. Z odôvodnenia rozhodnutia č.k. 12Csp/136/2017-56 zo dňa 10.04.2018 je preto zrejmé, že žalovaný ako dodávateľ sa v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou dopustil porušenia jeho povinností vyplývajúcich mu z ust. § 53 ods. 1, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o zákonné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľa.

Z obsahu odôvodnenia priznanej výšky primeraného finančného zadostučinenia však nie je zrejmé, z akých dôkazov a zistených skutkových okolností súd vychádzal pri posudzovaní rozsahu nároku žalobkyne. Z obsahu odôvodnenia nevyplýva, akými právnymi úvahami sa súd riadil, keď žalobe vyhovel, a to čo do žalobkyňou uplatnenej sumy 200 Eur. Súd prvej inštancie síce uviedol, že pri úvahe o výške primeraného finančného zadostučinenia vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc časový aspekt závadného konania avšak z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, či a ako žalobkyňa pociťovala ujmu spôsobenú žalovaným, z ktorého tvrdenia by vyplývala intenzita a časový aspekt škodlivého konania. Súd nijako bližšie nešpecifikoval a nekonkretizoval skutočností, na základe ktorých dospel k záveru, že žalobkyňa má nárok na sumu v rozsahu, aký si uplatnila, ani intenzitu zásahu do práva žalobkyne, ktorú pre určenie rozsahu jej nároku na primerané finančné zadostučinenie považoval za rozhodnú.

Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadostučinenia v prvom rade žalobkyňa musí tvrdiť a označiť dôkazy na individualizáciu nároku. Pre určenie výšky nároku musí objektívne, vzhľadom na povahu, intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku preukázať, ako ho pociťovala a prežívala. Následne prvoinštančný súd pri stanovovaní výšky priznanej nemajetkovej ujmy odôvodní priznanú výšku presvedčivo, lebo výška primeraného finančného zadostučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hrozacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobkyne. Pri určení výšky finančného zadostučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

6. Keďže rozsudok je nepreskúmateľný, odvolací súd ho vrátane výroku o trovách konania postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

7. V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať výškou uplatneného primeraného finančného zadostučinenia v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2

CSP. V prípade, pokiaľ žalobkyňa preukáže zlý zámer na strane žalovaného, súd by mal tieto okolnosti vyhodnotiť v úvahe o primeranú výšku nároku.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej (§ 396 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP).

9. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.